

præsident i det nye Amtsraad. Jeg vil henstille til Thinget og det eventuelle Udvalgs nærmere Overveelse, hvorvidt disse Ønsker fra Kjøbstædernes Side ere begrundede. Det vil være mig hjært, om de maatte vinde noget Bifald her i Thinget, men hvor gjerne jeg end vil understøtte dem, vil det dog ikke for mig have nogen Indflydelse paa min Stilling til Loven i det Hele, idet jeg ikke hører til dem, der nære nogen Engsteligthed for de Kjøbstædelegeredes Stilling i det nye Amtsraad. Jeg holder mig overbevist om, at de under deres Samværen i Raadet med de Delegerede fra Landet i det Hele ville i Forening med disse kunne virke til heldbringende Resultater, uden at der bliver Strid om forskjellige Interesser. Jeg holder mig overbevist om, at der i det Hele vil være en saadan Villigheds- og Nærfærdighedsfølelse tilstede hos Medlemmerne, at Sagerne i Almindelighed ville finde en rigtig og god Afgjørelse. — Med Hensyn til Valgmaaden kunde jeg for mit Bekommende ønske, at der skete den Forandring, at Valgerne og ikke Borgerrepræsentanterne valgte Valgmændene, og at disse fra samtlige Kjøbstæder traadte sammen paa den Maade, Lovudkastet foreslaaer. Naar imidlertid den ærede første Taler udtaler sig i Principet imod denne Valgmaade, idet han vil, at Valgmændene fra Kjøbstæderne skulle træde sammen med dem fra Landet, da forekommer det mig noget at stride mod det Standpunkt, hvorpaa han stillede sig, nemlig Kjøbstædernes; thi jeg holder mig overbevist om, at Intet vil være Kjøbstæderne saameget imod som denne Sammensmeltning med og Gaaen op i Valgklasserne for Landet. Det kan være, at det med Tiden kan komme til det, som den ærede Taler foreslog; men Springet er for hurtigt. Jeg mener nemlig, at ved en Omorganisation af de kommunale Forhold skal man netop ikke gjøre for raff et Spring, og den ærede Indenrigsminister har jo ogsaa anerkjendt, at det vilde være et stort Spring, at der her er et Punkt, hvor det ikke gaaer an at lade de Delegerede fra Kjøbstæderne smelte sammen med dem fra Landet, og at det er en nødvendig Betingelse for at føre Loven igjennem, at dette ikke skeer. Skal man tage Hensyn til, hvad Stemningen er i Kjøbstæderne,

maa man ogsaa holde fast paa Udcastets Bestemmelser i saa Henseende. — Hvad nu Kjernen af Lovudkastets egentlige Indhold angaaer, da indeholdes den i §§ 6, 7 og 8, der handle om, hvilke Udgifter der skulle være fælles for Kjøbstad og Land, samt § 9, der handler om Udredelsesmaaden, og hvor det bestemmes, at de Udgifter, der omhandles i 6, skulle udredes af Hartkornet, hvorimod de, der omhandles i §§ 7 og 8, skulle udredes efter Folkemængden. Med Hensyn hertil har man fra Kjøbstædernes Side, navnlig i det Andragende, der er fremlagt fra Kjøbstadforeningens Bestyrelses og Repræsentanters Side, udtalt det som ønskeligt, at man, forat imødekomme Kjøbstædernes Frygt for at blive prægraverede ved Lovens Bestemmelser, anstiller nysigtige Undersøgelser, støttede paa flere Aars Erfaring, om hvorledes Forholdet vil lade sig ordne uden at overbebyrde Kjøbstæderne, og at der, førend denne Lov træder i Kraft, maa af en af Amtmanden og lige mange Delegerede fra Kjøbstæder og Land sammensat Commission udarbejdes og af Indenrigsministeren stadfæstes en Vedtægt, der nysigtig og i størst mulig Detail bestemmer, hvilke Anliggender der skulle være fælles, hvilke Activer og Passiver, samt hvilke Indtægter og Udgifter der skulle vedkomme Fællesskabet og hvorledes Bidragene til Fællesskassen skulle paalignes. Jeg maa henstille til nærmere Overveelse af det Udvalg, som maatte blive nedsat, hvorvidt der skulde være tilstrækkelig Anledning til at tage et saadant Forslag i Betragtning. Jeg hører heller ikke, hvad denne Sag angaaer, til dem, der ere mistænksomme eller nære Frygt for, at Kjøbstæderne skulle blive forfordeelte ved Lovudkastet, som det foreligger; jeg troer, at det indeholder en retfærdig og billig Afgjørelse af de herhenhørende Forhold. Jeg skal dog angaaende dette Punkt gjøre en Bemærkning mod den ærede foregaaende Taler. Uden at ville modsigte, at Lovudkastet har vundet ved Behandlingen i Landstinget, er der dog et Punkt, hvori Kjøbstæderne ere blevne skadebete, nemlig Bestemmelsen i § 9, at den Gjæld, der paahviler Amtsrepartitionsfonden til Fremme af Veiarbejde, overgaaer paa Amtskassen, og i § 10, at de Activer, som tilhøre Amtsfattigkasserne, skulle overgaae til Amts-